

عوض سنبه بوی کار پیا	جربترین دودا خسته	بای کرد در سنگ حرد	رخ زردن دلف تپه کبود
کاسک بیهوش آرد دره	سوسک نماند دال خلق و	رخ زردم که کبودت سپین	لاجه دیت بزخ فرین
چون نشیند تیران بر	بازار کرد به لاش تپه	بیراغش کرامی زین او	خی نمیم حرم رخ ننگ
زب صغش تو صلا سبکین	غفرانشی دایم سبکین	رنگ بزخ نماید سپا	هست که عدل ان غنا
بچه ز رنگ در کتوب	مهره از جغش ای صلوب	کافدر ز رنگ کبودت سپا	ایو رنگ بر دلف خراه
چون در سزاف به امیری	رئی ارضت نگر انگیزی	لاجه دیت چه بزینتی است	ان ای طرفه دلف ز دجه است
لیک تنه بوردان بیم نال	زب ان چون سی از کمال	عش ان بود ای رحمت	که عدل چون نازک تایل
صفت صل کردن زرخ			
لی جز زرخ جرب بدم	نگار عین تطف بدم	بیش خردی از زرخ درق	بسی کر ناله سپا درون
		بسی کر بای پیش دیک	زب سر دشت نماند تیر

یا